

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Šárkou Malíkovou Petříčkovou jako samosoudkyní ve věci

žalobce:

JUDr. Libor Grygárek, narozený [redacted]

[redacted] I.

proti

žalovanému:

Robert Šlachta, narozený [redacted]

[redacted]

o ochranu osobnosti a nemajetkovou újmu

takto:

I. Žalovaný je povinen zaslat žalobci prostřednictvím České pošty doporučený dopis obsahující písemnou, vlastnoručně podepsanou omluvu tohoto znění:

*„Vážený pane JUDr. Libore Grygárku,
omlouvám se Vám, že jsem o Vás ve své knize Šlachta - Třicet let pod přísahou uvedl následující nepravdivá tvrzení:*

- že jste poskytoval informace z obsahu trestních spisů neoprávněným osobám;
- že Vám tyto osoby za to poskytovaly protislužby;
- že jste tuto nezákonnou činnost vykonával ve spolupráci se státní zástupkyní Městského státního zastupitelství v Praze JUDr. Janou Hercegovou;
- že Vás vlastnictví bytu v pražské galerii Myšák spojuje s některými lobbisty;

- že jste poskytnul informace ze spisu v kauze nákupu obrněných vozidel Pandur paní Janě Nečasové (dříve Nagyové);
- že jsme v trezoru ve Vaší kanceláři našli během domovní prohlídky složky s nápísem Bradáčová a Šlachta, v nichž byly všechny moje přešlapy, co se nastřádaly za celá léta, co kdo Vám právě řekl;
- že jste si schoval v trezoru spis JUDr. Romana Janouška a nesdělil švýcarským orgánům, že je proti němu vedeno přes dvacet šetření a prověřování;
- že jste se jako člen organizované skupiny podílel na úmyslném poškozování ústavního zřízení, a to s cílem působit na moc výkonnou

Robert Šlachta“, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. V části, kde se žalobce domáhal po žalovaném uložení povinnosti zaslat České tiskové kanceláři prostřednictvím České pošty doporučený dopis obsahující písemně, vlastnoručně podepsané sdělení tohoto znění:

„TISKOVÁ ZPRÁVA ROBERTA ŠLACHTY

Ve své knize Šlachta - Třicet let pod přísahou jsem uvedl:

- že JUDr. Libor Grygárek poskytoval informace z obsahu trestních spisů neoprávněným osobám;
- že za to tyto osoby poskytovaly JUDr. Liboru Grygárkovi protislужby;
- že JUDr. Libor Grygárek tuto nezákonnou činnost vykonával ve spolupráci se státní zástupkyní Městského státního zastupitelství v Praze JUDr. Janou Hercegovou;
- že vlastnictví bytu v pražské galerii Myšák spojuje JUDr. Libora Grygárka s některými lobbisty;
- že JUDr. Libor Grygárek poskytnul informace ze spisu v kauze nákupu obrněných vozidel Pandur paní Janě Nečasové (dříve Nagyové);
- že jsme v trezoru v kanceláři JUDr. Libora Grygárka našli během domovní prohlídky složky s nápísem Bradáčová a Šlachta, v nichž byly všechny moje přešlapy, co se nastřádaly za celá léta, co kdo JUDr. Liboru Grygárkovi právě řekl;
- že si JUDr. Libor Grygárek schoval v trezoru spis JUDr. Romana Janouška a nesdělil švýcarským orgánům, že je proti němu vedeno přes dvacet šetření a prověřování;
- že se JUDr. Libor Grygárek jako člen organizované skupiny podílel na úmyslném poškozování ústavního zřízení, a to s cílem působit na moc výkonnou.

Tyto moje výroky byly nepravdivé, za což se JUDr. Liboru Grygárkovi omlouvám. Robert Šlachta“ se žaloba zamítá.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci jako náhradu nemajetkové újmy částku ve výši 200 000 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. V části, kde se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení náhrady nemajetkové újmy v penězích ve výši dalších 300 000 Kč, se žaloba zamítá.

V. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení k rukám jeho právního zástupce částku ve výši 76 052 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopísem potvrzuje Lenka Bartáková.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 20. 11. 2020 domáhal po žalovaném zaslání písemné omluvy navrhovaného znění, dále veřejné omluvy prostřednictvím doporučeného dopisu České tiskové kanceláři navrhovaného znění a zaplacení náhrady nemajetkové újmy v penězích ve výši 500 000 Kč. K odůvodnění žalobce uvedl, že v dubnu 2020 vyšla ve vydavatelství Euromedia Group, a.s. kniha s názvem Šlachta – Třicet let pod přísahou, jejímiž autory jsou žalovaný a novinář Josef Klíma, která je psána formou dialogu, kdy novinář Josef Klíma klade žalovanému dotazy a ten na ně odpovídá. Výroky žalovaného obsažené v této knize jsou předmětem této žaloby. Kniha dle žalobce obsahuje následující konkrétní nepravdivá tvrzení, která poškozují osobnostní práva žalobce: *„Zjednodušeně řečeno si pan Grygárek ty spisy vyžádal, udělal podrobnou analýzu a podal zprávu těm, kterých se to týkalo. O tom, že se z jeho strany určitě nejednalo pouze o zájmovou činnost, svědčil mimo jiné i fakt, že disponuje drahým bytem v pražské galerii Myšák, což ho následně opět spojilo s některými lobbisty.“*, *„V komunikaci mezi Grygárkem a městskou státní zástupkyní se našel i mail ve znění: „Byli tady zase ty blbci z ÚOOZ a zase chtěj nějaký ty byty. Zase se zajímali o člověka, o kterém jsi mi říkal, takže jsem je vyhodila.“ Ukazovalo se tedy, že má zase na sebe napojené další státní zástupce, kteří s ním na té krycí činnosti spolupracují.“*, *„Z Grygárkova telefonu a z jeho mailů zjistili, že to byla nejspíš ona, kdo dostal od Grygárka informace o výsledku utajovaného svědka v kauze nákupu obrněných vozidel Pandur.“*, *„a bylo jasné, že úniky jdou od Grygárka. Ale ještě jsme nevěděli, že ten únik šel přes ni a že to použili s Nečasem proti Topolánkovi.“*, *„Vtipné je, že když jsme potom udělali prohlídku Grygárkovy kanceláře, našly se u něj v trezoru dvě složky. Na jedné bylo napsáno BRADÁČOVÁ a na druhé ŠLACHTA. A byly tam všechny moje přešlapy, co se nastrádaly za celá léta, co kdo mu na mě řekl.“*, *„Oni (rozuměj švýcarské orgány) ty peníze zablokovali, začali to vyšetřovat jako praní špinavých peněz a chtěli vědět, zda je Janoušek u nás čistý. A přestože tady proti němu byla vedena celá řada šetření a prověřování, dokonce snad i přes dvacet, Grygárek jim odpověděl, že je čistý jak lilie, aniž by spis dal do běžné agendy. Prostě si ho schoval v trezoru.“*, *„Proto se rozšířily úkony pro sabotáž neboli snahu o nabourání celého demokratického systému státu. Prvním výrazným činem této organizované skupiny, které odůvodňovalo podezření, že by se osoby v této skupině mohly dopouštět trestného činu sabotáže, byla snaha odvolat ministra spravedlnosti Jiřího Pospíšila. Zde již bylo patrné, že prověřovaná skupina se zaměřuje zejména na to, jak by úmyslně poškodila ústavní zřízení, a to s cílem působit na moc výkonnou, v tomto případě na ministerstvo spravedlnosti.... Měli tam vrchního státního zástupce Rampulu, měli tam jeho zástupce Grygárka, ale kdyby se Pospíšilovi podařilo změnit strukturu státního zastupitelství, tak by o tyhle své lidi přišli.“* a *„My jsme měli klíku, že se všichni scházeli u Grygárka, protože to byl jejich hlídací pes. Bavili se o tom, kdo co u něj má schované, třeba i ten byt v galerii Myšák byla protislužba. Placený byl, jen jsme to nedokázali prokázat.“*
2. Uvedenými výroky žalovaný žalobce explicitně obviňuje ze spáchání těch nejzávažnějších trestných činů, žalobce však nikdy nebyl shledán vinným ze spáchání těchto, ani jiných, trestných činů a ani v současné době neběží proti žalobci trestní řízení, které by podobnou trestnou činnost žalobce prověřovalo. Tvrzení žalovaného se týká skutečností, které se nikdy nestaly, nebo skutečností, které byly vyšetřovány orgány činnými v trestním řízení, a vyšetřováním bylo podezření vyvráceno a žalobce pro ně nebyl ani obžalován a dále skutečností, pro které byla proti žalobci podána obžaloba, avšak žalobce nebyl shledán vinným ze spáchání jakéhokoli trestného činu. Žalovaný si byl vědom nepravdivosti svých tvrzení, přesto je i nadále opakuje a úmyslně tak poškozují osobnostní práva žalobce. Tvrzení žalovaného se vztahují k jeho činnosti ve funkci ředitele Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky a informacím, které výlučně v této funkci získal. Žalovaný zveřejněním předmětných tvrzení porušil zákonnou povinnost mlčenlivosti, která trvá i po skončení jeho služebního poměru, a žalovaný této povinnosti nebyl zproštěn. Žalobce označené výroky hodnotí jako nepravdivé, smyšlené, které se nikdy nestaly. Tvrzení žalovaného poškozují právo žalobce na čest

důstojnost, vážnost a dobrou pověst, zásadním způsobem zasahují do profesního života žalobce, jež působí jako advokát, u něhož je čest a dobrá pověst největším kreditem. Poškozeny byly také rodinné a další osobní vztahy žalobce, žalobce je soustavně a neoprávněně žalovaným obviňován z páčání trestné a jiné protiprávní činnosti, a to i přes to, že byla všechna podezření zákonným způsobem vyvrácena. Žalobce je také vystaven nevyžádané medializaci své osoby. Tvrzení žalobce obsažené v knize zasahují do práv žalobce intenzivnějším způsobem než trestní řízení, když trestní řízení muselo, alespoň zdánlivě, probíhat podle zákonných pravidel. Žalovaný napsal knihu bez dodržení jakýchkoli, zákonných či mravních, pravidel, aniž by jakkoli zohlednil známé výsledky trestního řízení. Žalobce po celou dobu trestního řízení prokazoval svoji nevinu, což se mu také podařilo, i přes to se žalovaný snaží ve své knize vyvolat dojem, že žalobce je pachatelem, jen se mu to nepodařilo prokázat. Po vydání knihy žalovaného došlo ke zhoršení zdravotního stavu žalobce. Několikaleté nedůvodné trestní vyšetřování iniciované žalovaným poškodilo soukromé vztahy žalobce, a vydání knihy opětovně znemožnilo jejich nové budování. Negativní medializace žalobce se znásobuje i množstvím článků zveřejněných na internetu. Kniha má u veřejnosti úspěch, její dosah je tak enormní a míra zásahu do osobnostních práv je přímo úměrná dosahu knihy na čtenáře.

3. **Žalobce se tak podanou žalobou po žalovaném domáhal zaslání písemné omluvy navrhovaného znění, veřejné omluvy zasláním dopisu České tiskové kanceláři v navrženém znění a dále zaplacení nemajetkové újmy v penězích ve výši 500 000 Kč.**
4. Žalovaný se žalobou nesouhlasil. Ve vyjádření k žalobě ze dne 21.6.2021 uvedl, že nárok žalobce neuznává a informace, které veřejnosti poskytl, nevybočily z mezí výkonu práva na svobodu projevu. Uveřejnění, byť nepravdivého nebo nepřesného údaje, nepředstavuje podle žalovaného automaticky neoprávněný zásah do osobnostních práv, nelze také bez dalšího tvrdit, že v rámci autorského díla, musí každé zjednodušení nebo zkreslení popisované situace nutně vést k zásahu do osobnostních práv dotčených osob. Pro posouzení je významné, zda celkové vyznění sdělených informací je či není pravdivé. Podle žalovaného s ohledem na veřejně dostupné informace o žalobci nelze uzavřít, že by kterákoli z informací, která je obsahem literárního díla, svou intenzitou vedla k zásahu do osobnostních práv žalobce. Žalovaný měl výhrady k práci žalobce jako státního zástupce, a skutečnost, že trestní stíhání vedené proti němu bylo zastaveno, nezbavilo žalovaného podezření, že minimálně v morální a etické rovině se výkon funkce žalobce neslučoval s kritérii, která jsou na funkci takto vysoko postaveného funkcionáře v soustavě státního zastupitelství kladena. V rámci trestního řízení proti osobě žalobce došlo u části skutků k zastavení řízení z důvodu, že skutek v obžalobě vymezený není trestným činem, u dalších skutků z důvodu promlčení, nikoli tedy z důvodu, že by skutek nebyl trestným činem. I soud vyjádřil pochybnosti o způsobu výkonu funkce, kterou žalobce zastával. Ze strany žalobce se jedná o osobní vendetu, o čemž svědčí i skutečnost, že žalovaný je pouhým spoluautorem knihy, obsah knihy není důkazem, že autorství té které pasáže lze bez dalších důkazů přiřadit k výroky žalovaného, pasáže v knize nejsou uvedeny v uvozovkách, nejedná se tedy o přímé citace žalovaného. Pasáže z knihy nejsou přesnou citací výroků žalovaného, jsou pouhou novinářskou zkratkou. Ohledně možného porušení zákonné povinnosti mlčenlivosti žalovaný uvedl, že v minulosti čelil prověřování ze strany Policejního prezidia ČR, přičemž nebyly shledány důvody pro zahájení úkonů trestního řízení. Žalobce si svým vlastním jednáním přivodil pozornost policie a státního zastupitelství. Podle žalovaného je literární dílo třeba posuzovat v celém kontextu a nevytrhávat z něj jednotlivé pasáže. Napadené výroky nejsou podle žalovaného způsobitelné založit nárok žalobce na ochranu osobnosti a už vůbec ne nárok na přiznání nemajetkové újmy v penězích.
5. V doplňujícím vyjádření ze dne 16.3.2023 žalovaný uvedl, že výroky má za pravdivé a jejich pravdivost mají v řízení potvrdit navrhovaní svědci z řad bývalých a současných policistů,

kteří se na šetření policie podíleli. V dalším vyjádření ze dne 13.10.2023 žalovaný doplnil, že napadené výroky žalovaného se týkaly profesní sféry žalobce, obsahovaly jeho interpretaci výsledků policejního šetření, resp. vyšetřovací verze policie v době prověřování a vztahovaly se k době, kdy žalobce byl vysoce postaveným veřejným činitelem.

6. Ze všech shora uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

7. Soud provedl dokazování všemi listinami, které navrhli a předložili účastníci (§ 120 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen jako „o.s.ř.“, ve spojení s § 129 odst. 1 o.s.ř.), provedl výslechy žalobce i žalovaného jako účastníky řízení (§ 131 o.s.ř.), vyslechl dále svědky doc. MUDr. Lauru Janáčkovou a Mgr. Davida Grygárka (§ 126 o.s.ř.), a dále vyslechl svědky JUDr. Pavlína Foglar Marušincovou, Mgr. Davida Plecitého, Mgr. Václava Navrátila a Mgr. Radka Těšínského, přičemž pro účely provedení jejich výslechlů bylo zajištěno zproštění povinnosti zachovávat mlčenlivost v souladu s ust. § 63 odst. 1 zák. č. 412/2005 Sb. ministrem vnitra (rozhodnutí jsou na čl. 413-416 spisu.) Potřeba provedení dalších důkazů v řízení najevo nevyšla (§ 120 odst. 3 věta první o.s.ř.), na základě provedených důkazů měl soud dostatek podkladů pro rozhodnutí.
8. V řízení byl listinnými důkazy prokázán následující skutkový děj:
9. Žalovaný je spolu s novinářem Josefem Klímou autorem knihy s názvem „Robert Šlachta - Třicet let pod přísahou“, kterou vydalo v roce 2020 vydavatelství Euromedia Group, a.s. v edici Universum, jednalo se o první vydání. Žalovaný s vydavatelem knihy uzavřel dne 28.1.2020 ohledně této publikace smlouvu o vytvoření díla a licenční smlouvu, jíž úplatně poskytl licenci k tomuto dílu na dobu 7 let. Žalovaný svoje motivy pro sepsání knihy uvedl v Předmluvě publikace, knihu označil jako „zpověď o tom, co prožil a jak to cítil.“ Svoji motivaci a práci na knize popsal i druhý spoluautor knihy Josef Klíma v úvodu knihy v oddílu „Explicace“. Všechny žalobcem napadené výroky (I.-VIII.) jsou obsaženy v knize v kapitole 13 na str.157 – 185. (prokazováno publikací „Třicet let pod přísahou“, ISBN 978-80-242-6576-6, licenční smlouvou), (dále jen „knihou“ či „publikací“). Publikace žalovaného byla široce propagována a prezentována v médiích i na sociálních sítích, žalovaný se na propagaci podílel poskytováním rozhovorů v tištěných i dalších médiích, i např. veřejnými přednáškami. Žalovaný je aktivní na sociálních sítích, zvýšeně v souvislosti se svou politickou kariérou, vyjadřoval se i k průběhu tohoto soudního řízení. Kniha byla rovněž zmiňována v souvislosti s mediální prezentací vstupu žalovaného do politiky v roce 2020, a to včetně sociálních sítí. Veřejnost se k jednotlivým článkům týkajícím se uveřejnění knihy vyjadřovala v diskusích pod články, pozitivně i negativně (prokazováno články, diskusemi pod články, profilem žalovaného na sociálních sítích). Dle údajů dostupných z Wikipedia ČR byla publikace vyhlášena Český bestseller pro rok 2020 v žánru audioknih, kategorie populárně naučná. (prokázáno <https://cs.wikipedia.org/wiki/bestseller>).
10. Žalobce v současné době působí jako advokát. Rozhodnutím představenstva ČAK sp. zn. P 64/2013 ze dne 14. 5. 2018 byl žalobci pozastaven výkon advokacie z důvodu naplnění podmínek ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákon o advokacii, řízení bylo zahájeno 27.1.2014. Rozhodnutím představenstva ČAK, sp. zn. P 64/2013-015 ze dne 9. 9. 2019 bylo pozastavení výkonu advokacie žalobci zrušeno z důvodu zastavení trestního stíhání žalobce rozhodnutím Městského soudu v Praze. (prokazováno rozhodnutími ČAK)
11. Usnesením Městského soudu v Praze, sp. zn. 43 T 9/2018 – 7015, ze dne 11. 7. 2019 bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání žalobce z důvodu, že žalovaný skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání zločinu zneužití pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 odst. 1 písm. c), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku není trestným činem a není důvod k postoupení věci, tedy nejedná se ani o přestupek či jiný správní delikt a další skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro podezření ze spáchání přečinu zneužití

- pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, je promlčen. Stížnost státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze projednávaná před Vrchním soudem v Praze byla usnesením sp. zn. 10 To 80/2019 ze dne 24. 10. 2019 zamítnuta. Z důvodu dovolání nejvyššího státního zástupce o věci rozhodoval Nejvyšší soud ČR, který usnesením sp. zn. 8 Tdo 376/2020 - 7364 ze dne 12. 8. 2020 dovolání nejvyššího státního zástupce odmítl. (prokazováno usneseními Městského soudu v Praze, Vrchního soudu v Praze, Nejvyššího soudu ČR)
12. Žalobce vedl proti ČR – Ministerstvu spravedlnosti, zastoupeném Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových dle zák. č. 82/1998 Sb. soudní řízení o odškodnění z důvodu svého trestního stíhání, když ještě předtím mu byla část požadovaného odškodnění uhrazena ze strany státu dobrovolně. Rozsudkem OS Praha 2 byl žalobci přiznán nárok na úroky z prodlení a část nároku na náhradu škody za obhajobu, další část požadovaného nároku byla zamítnuta a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení. Rozsudek byl odvolacím Městským soudem v Praze částečně změněn a ve zbývající části potvrzen. (prokazováno soudními rozhodnutími ve věci uplatněného nároku na odškodnění žalobce)
 13. Ve věci prověřované Policií ČR, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu pod sp.zn. ÚOOZ-191/TČ-2012 vypovídala dne 26. 2. 2014 státní zástupkyně JUDr. Jana Hercegová. (prokazováno Úředním záznam ze dne 26. 2. 2014) Stejný útvar dne 23.4.2012 vyhotovil ve věci ÚOOZ-191/TČ-2012 úřední záznam, kde se uvádí, že žalobce je „zcela jistě napojen nebo jinak majetkově zainteresován v konkrétní společnosti“, a tato informace má pocházet od zdroje, který se tuto informaci dozvěděl od třetí osoby, kterou nevedl, v souvislosti s výběrovým řízením na IT služby na MV ČR. (prokazováno úředním záznamem) Dne 7.3.2012 bylo ve stejné věci projednávané Policií ČR rozšířeno zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 tr. řádu o podezření ze spáchání trestného činu sabotáže, kterého se měl dopustit žalobce, Michal Moroz a další osoby. (prokazováno záznamem č.j. ÚOOZ-191/TČ-2012 ze dne 7.3.2012) Dne 13.6.2013 byla provedena realizace domovní prohlídky v domě žalobce v Praze 4, za účasti zástupce ČAK, o které byl proveden písemný protokol. (prokazováno Protokolem o provedení domovní prohlídky, sp. zn. ÚOOZ – 191-TČ-2012, 13. 6. 2013)
 14. Kauza úniku informací v kauze Pandur byla předmětem mediálního zájmu v roce 2012, v souvislosti s 10. výročím pádu tehdejší vlády žalovaný poskytl v letošním roce rozhovor publikovaný na www.seznamzpravy.cz (prokazováno článkem „Za únik informací nebude nikdo potrestán - kauza Pandur“ ze dne 17. 1. 2012, „Udělal bych to znovu, říká Šlachta o razii na úřadu vlády“ ze dne 19. 3. 2024) Usnesením Policie ČR, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu SKPV ze dne 16. února 2012 bylo rozhodnuto o odložení věci týkající se podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, jehož se v období měl dopustit blíže neznámý pachatel – úřední osoba – z řad státních zástupců, zaměstnanců Nejvyššího státního zastupitelství v Brně či Vrchního státního zastupitelství v Praze, příslušníků či občanských zaměstnanců Policie ČR, Útvaru pro odhalování korupce a závažné finanční kriminality spočívající v předání informací zástupci médií Janku Kroupovi a Jakubu Svobodovi, z důvodu, že se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájení trestního stíhání (prokazováno Usnesením Policie ČR, č.j. UOOZ -36/TČ-2011-200402)
 15. Žalobce lze dohledat po zadání jména a příjmení na Wikipedia ČR, stránka obsahuje profesní životopis žalobce vč. údaje o trestním stíhání a jeho výsledku a následném odškodnění žalobce. (prokazováno Wikipedia ČR). Žalobce byl držitelem osvědčení Národního bezpečnostního úřadu na stupeň utajení Důvěrné. (prokazováno Osvědčením NBÚ ze dne 11.3.2008.). Jméno žalobce bylo dle Přehledu zpracovaného Supreme Analytics v období od roku 2000 do roku 2020 nalezeno v celkem 3021 článcích. (prokazováno analytickou zprávou Supreme Analytics)

16. Dne 7.12.2007 byla mezi společností Gallery MYŠÁK a.s. a paní Marií Fišerovou uzavřena rezervační smlouva na bytovou jednotku, smlouva o převodu vlastnictví bytové jednotky – bytu č. 710/5 byla mezi stejnými smluvními stranami uzavřena dne 18.7.2008. (prokazováno smlouvami týkajícími se bytové jednotky)
17. Z ostatních provedených listinných důkazů soud nezjistil žádné informace relevantní pro toto řízení.
18. **Z výsledku žalobce** bylo soudem zjištěno, že se o knize žalovaného dozvěděl ještě před jejím uveřejněním, kdy byly nějaké předběžné promo akce, pak ho na knihu upozornili novináři. V knize je mu věnováno asi 9 vět, všechny jsou podle něho nepravdivé nebo pravdu zkreslující, případně popisují skutky, pro které vůbec nebyl stíhán, nebo se vůbec nestaly. Žalovaný svoji knihu používá jako politický nástroj. Kniha vyšla v době, kdy jeho trestní stíhání bylo již pravomocně skončeno, přičemž bylo konstatováno, že bylo nezákonné. Od začátku trestního řízení uběhlo 10 let, ptali se jich novináři, žalovanému chyběla jakákoliv sebereflexe. Situace žalobce zatěžuje, je pro něj traumatizující. Spouštěč byla kniha žalovaného. Podle žalobce žalovaný porušuje povinnost mlčenlivosti, fabuluje, pro svá tvrzení nemá žádné důkazy. V knize byl žalobce obviněn z úplatků, to je trestný čin a žalovaný jako bývalý policista by to měl vědět. Trestního stíhání se týkal pouze jediný výrok, ostatní výroky jsou fabulace, žalobce nebyl pro žalovaným popisované skutky nikdy ani vyslýchán, a ani obviněn. Jeho prověřování bez jakéhokoli výsledku trvalo asi 2 a 1/2 roku. Výrok č. 1 je zcela nepravdivý, nikdy nebylo prokázáno, že by si vyžádal nějaké trestní spisy, které analyzoval a podával komukoliv zprávy. Žalovaný toto musel vědět. Se žalovaným zpočátku měli pracovní vztahy, žalobce zastával pozici náměstka Vrchního státního zastupitelství, žalovaný od roku 2008 působil ve vedení ÚOOZ. Žalobce kladně hodnotil pracovní nasazení žalovaného, ale později se stávalo, že se opakovaně vymykal trestním předpisům, používal metody, které byly následně zpochybňovány, byl konfliktní. Žalobce mu toto jednání vytýkal. Byly mezi nimi i otevřené střety, žalovaný mu vyhrožoval na poradě na ministerstvu, kde byl policejní prezident, nejvyšší i vrchní státní zástupce. V jednom z výroků v knize, který není předmětem řízení, žalovaný výslovně uvádí, že cílem jejich snažení bylo „sundat Grygárka“, tedy zajistit, aby přišel o funkci. Majetková situace a okolnosti nabytí bytu v Praze v Galerii Myšák byla opakovaně prověřována, s negativním výsledkem. Díky pracovní funkci měl prověrku na stupeň D, žalovaný to věděl. Nikdy nebylo prokázáno, že byt měl nějakou souvislost s údajnou jeho trestnou činností. Byt nabyla tchýně z prostředků nabytých v restituci a následně jej odkoupil z prostředků z pronájmu. Výrok č. 2 neodpovídá obsahu e-mailu státní zástupkyně, je zde patrný jasný významový posun žalovaného. Jednalo se přitom o běžnou komunikaci se státní zástupkyní JUDr. Hercegovou. Výroky č. 3 a 4 se týkají prověřování úniku informací. Nikdy nekontaktoval paní Nagyovou, nyní Nečasovou, nikdy jí neposkytl informace z trestní kauzy. Věc se důkladně prověřovala, prověřovalo se cca 20 lidí, nebylo zjištěno, od koho úniky pochází. S paní Nagyovou byl v kontaktu pouze dvakrát, přes sekretariát, v jednom případě chtěla sjednat schůzku s Vrchním státním zástupcem pro premiéra, v jednom případě se dohadovala schůzka žalobce s premiérem. Výrok č. 5 je zcela nepravdivý, při prohlídce kanceláře žalobce se v trezoru nenašly žádné složky s označenými jmény JUDr. Bradáčové a žalovaného. Výrok č. 6 je zcela nepravdivý, dožádání švýcarských orgánů bylo adresováno na Vrchní státní zastupitelství, ne na žalobce, věc nevyřizoval. Žádost se týkala sdělení, zda je pan Roman Janoušek v České republice trestně stíhán. Dal pokyn, aby byla žádost okamžitě vyřízena, rozšířil prověřování na Interpol. Bylo jim sděleno, že pan Roman Janoušek není ani prověřován a informace standardním způsobem poskytli. Nejvyšší státní zástupce poskytl švýcarským orgánům informaci, že ohledně pana Janouška není vedeno trestní stíhání. Výrok č. 7 jsou

nepodložené fabulace, sám neměl žádnou snahu odvolat ministra spravedlnosti a nepodnikal ohledně toho žádné kroky. K výroku č. 8 neví, co se jím míní, podle něho nikomu neposkytoval žádné služby. To, že byt v Galerii Myšák má být protislužba, chápe jako jasné obvinění z úplatku, ale trestní stíhání proti žalobci bylo zastaveno, pro takový trestný čin se ani vůbec nevedlo. Ohledně újmy uvedl, že byl knihou šokován a zasažen, projevilo se to na jeho zdravotním stavu. Předtím jeho zdravotní stav ovlivnilo trestní stíhání. Kniha vyšla v době, kdy již probíhalo řízení o odškodnění. Domníval se, že bude mít už klid, další soudní spor nechtěl, ale neměl jinou volbu. Žalovaný si podle žalobce za cenu lži buduje politickou kariéru, musel vědět, že uváděl nepravdy, je profesionál. Žalovaný neuvedl žádné konkrétní informace, fabuloval z nízkých pohnutek s cílem poškodit žalobce. Kromě újmy na zdraví, kdy musel vyhledat odborníka, musel žalobce čelit dotazům blízkých, ale i osob z profesní sféry, včetně soudců. Následky byly i v profesní činnosti, někteří klienti mu vypověděli plnou moc, v době trestního stíhání měl pozastavený výkon advokacie, a po jeho skončení hledal nové klienty, nové kontakty, v té době došlo k uveřejnění knihy.

19. **Z výsledku žalovaného** bylo zjištěno, u policejního sboru působil 30 let, na útvaru ÚOOZ od roku 2008, u policie skončil v roce 2016. Napsat knihu bylo jeho rozhodnutí, chtěl popsat svoji třicetiletou kariéru, nesouvisí to s politikou. S politikou souvisí jeho druhá kniha. Za službu u policie byl opakovaně oceňován, nikdy nebyl kázeňsky potrestán, vždy byl hodnocen pouze kladně. Knihu napsal se spoluautorem, psal svoje vzpomínky, neměl žádné podklady, trestní spisy. Svůj rukopis dal spoluautorovi, který doplnil svoje otázky, k nim se připojily odpovědi. Kniha nijak nesouvisí se žalobcem, je zmíněn okrajově. Ohledně porušení povinnosti mlčenlivosti v souvislosti s knihou byl z podnětu politiků prověřován Policejním prezidiem, odborem kontroly, s negativním výsledkem. Za svými kroky při akci proti tehdejší slečně Nagyové, nyní Nečasové, od nichž uběhlo 10 let, si stojí. Na neshodu se žalobcem na ministerstvu za přítomnosti ministra a státních zástupců si vzpomíná, nehodnotí to jako vyhrožování. V té souvislosti si vzpomíná na výroky JUDr. Vesecké, proti nimž se ohradil. Sám nikdy nebyl prověřován kvůli porušení předpisů ani kázeňsky řešen. Se žalobcem se poprvé setkal v roce 2008, seznámil je tehdejší ministr vnitra JUDr. Langer, zpočátku jej nevnímal nijak negativně, až do úniku informací v kauze Pandur. V knize jsou jeho vlastní vzpomínky, doplněné o dotazy spoluautora, k nim pak zpracovával odpovědi, podle toho, co si pamatoval, pracoval s diářem, neměl k dispozici řešerše, konkrétní spisy. Částečně vycházel i z informací od kolegů. Útvar ÚOOZ se původně nezabýval ekonomickými kauzami, časem se ale zaměřil na organizovaný zločin, na korupci a závažnou hospodářskou trestnou činnost. Vztahy mezi státním zastupitelstvím a policií nebyly vždy optimální, byly určité rozpory, různé představy o kompetencích. Sám žalobce činím částečně odpovědným díky jeho funkci na Vrchním státním zastupitelství v roce 2008, jak se republika rozkradla. K výroku č. 1 uvedl, že měli informace od pracovníků Vrchního státního zastupitelství, že žalobce si měl vyžádat konkrétní spisy, které se týkaly ekonomické trestné činnosti, přičemž nevěděl přesně které, ale nepříslušely mu, a následně bylo prostřednictvím odposlechů osob jako Michal David, Roman Janoušek a David Rittig zjištěno, že se informace ze spisů měly k nim dostat právě prostřednictvím žalobce a žalobce za to měl dostat odměny. Toto vyplynulo z odposlechů telefonických hovorů a prostorového odposlechu z hotelu Ventana. Okolnosti nabytí bytu v pražské Galerii Myšák žalobcem, resp. členy jeho rodiny prověřoval útvar ÚOKFK, posléze se to odložilo. Bylo také prováděno šetření útvaru ÚOOZ, byly prověřovány účty žalobce i členů jeho rodiny, a bylo zjištěno, že disponovali větším množstvím účtů, prověřováno bylo celkem asi 100 účtů. Nepodařilo se zjistit, jak se dostaly finanční prostředky na účty těchto osob, bylo ale zjištěno, že všemi těmito účty mohl žalobce disponovat. Dále se řešilo, zda tchýně žalobce měla finanční prostředky z restituce, bylo to prověřováno, se závěrem, že příjmy žalobce nekorespondovaly s jeho výdaji. Nepodařilo se zjistit, kdo v roce 2007 zaslal tchýni žalobce

na účet finanční prostředky. Prověřovalo se to ještě v roce 2012, bylo zjištěno, že finanční prostředky pochází od lobbistů, o tom jsme byli naprosto přesvědčeni. Následně bylo zjištěno, že se jedná o ty osoby, které prověřovali, tedy Romana Janouška, Davida Michala a Davida Rittiga. Podle nich jednoznačně došlo k tomu, že žalobce si koupil byt za prostředky těchto lobbistů, akorát se to nepodařilo prokázat. Finanční šetření to jednoznačně dokazovalo. Prokazovaly to toky peněz. To, že dům ovládá Roman Janoušek, byla dle žalovaného obecně známá informace. Kdo je skutečným vlastníkem domu, to žalovanému známo nebylo. Ohledně výroku č. 2 žalovaný uvedl, že nepopírá, že e-mail, který uvedl jako přímou řeč, neodpovídal textem ani vyzněním tomu, co bylo v knize, ale takto si na to vzpomínal. Jednalo se o kauzu nebytových prostor v Pařížské ulici, kterou prověřovali na základě oznámení. Opakovaně žádali státní zástupkyni, která měla kauzu v gesci, aby zahájila úkony trestního řízení, ale ona nesouhlasila a kauza zůstala nedořešena. Žalobce k tomu měl podle žalovaného přispět, měl spolupracovat se státní zástupkyní a zamezit zahájení trestního řízení. To zjistili z e-mailů na státním zastupitelství. Závěr o tom, že státní zástupkyně spolupracuje se žalobcem, vyhodnotili z informací, že žalobce měl zájem vždy pouze o kauzy na Magistrátu hl. m. Prahy, případně politiků ODS, napojených na Romana Janouška, ale naopak neměl zájem o jiné kauzy, např. o ty, které se týkaly migrace. Výroky č. 3 a č. 4 se týkají se kauzy úniku informací v kauze Pandur, z roku 2010. Prověřováním jejich útvar pověřilo Vrchní státní zastupitelství v Olomouci. Byly provedeny prohlídky a výpisy z telefonních hovorů, bylo zjištěno, že paní Nagyová komunikovala s žalobcem. Důvod telefonní komunikace zjištěn nebyl. Řešily se konkrétně dva úniky informací, jeden pocházel z Mladé fronty DNES od redaktora Kroupy, v druhém případě poskytla informace Právu právě paní Nagyová. Bylo zjišťováno, kdo poskytl informace paní Nagyové, zde učinili závěr, že zdrojem informací měl být právě žalobce. Tuto informaci následně poskytli Vrchnímu státnímu zastupitelství v Olomouci, které ale s touto informací dále nepracovalo a následně bylo trestní stíhání odloženo. Že se ze strany policie jednalo o závěry pravdivé, podle žalovaného dokazuje mimo jiné i povolení prohlídek na Vrchním státním zastupitelství, byly to ale závěry platné v roce 2011. Konkrétní osobu, od které úniky pocházely, se zjistit nepodařilo. Ohledně výroku č. 5 žalovaný uvedl, že informaci o tom, že při prohlídce kanceláře žalobce na Vrchním státním zastupitelství byly v jeho trezoru nalezeny dvě složky se jmény žalovaného a JUDr. Bradáčové, dostal od kolegů, kteří prohlídku prováděli. Žalovaný nevěděl, zda byla tato skutečnost uvedena v písemném záznamu o provedené prohlídce. V knize uvedenou informaci o tom, že v jeho složce byly jeho přešlapy, co se nastřádaly za léta jeho služby, žalovaný dostal od kolegů, kteří prohlídku prováděli. O pravdivosti poskytnuté informace neměl pochybnosti, informaci dostal od kolegyně Foglar Marušincové, která měla prohlídky na starosti. K výroku č. 6 žalovaný uvedl, že informaci získal od kolegů, především od pana Foglára, popsal to tak, jak si na to v době práce na knize vzpomínal. V té době už u policie nebyl, a ještě nebyl znám výsledek trestního řízení žalobce. Žalovaný nevěděl, že informace švýcarským orgánům poskytlo Policejní prezidium. K výroku č. 7 žalovaný uvedl, že tuto informaci rovněž obdržel od svých kolegů, napojení organizované skupiny na členy Vrchního státního zastupitelství, konkrétně na žalobce a JUDr. Rampulu, vycházely z odposlechů sledovaných osob Rittiga a Janouška. Tato zjištění jeho útvar řešil v letech 2012 a 2013, v knize pak zachytil svoje vlastní vzpomínky na to. Podobné informace se objevily ve sdělení obvinění žalobci, podle žalovaného tedy mají pravdivý základ. Soudy orgánům činným v trestním řízení v té souvislosti nevytkly nesprávný postup. K výroku č. 8 žalovaný uvedl, že informace považuje za pravdivé, vycházely z prošetřování do roku 2011, kdy bylo zjištěno, že žalobce ovládá více než 100 účtů, byly zde nejméně tři nebo čtyři případy nestandardních pohybů. Prvotní šetření prováděl jiný odbor - ÚOKFK, který nedospěl k žádným konkrétním zjištěním, následně bylo prověřování přesunuto na ÚOOZ. Žalobce podle žalovaného neměl dostatek finančních prostředků na nákup bytu v Galerii Myšák, podle žalovaného se mělo jednat o

protislužbu osobám jako Ivo Rittig a Roman Janoušek, zabýval se s tím i Městský soud v Praze. Obsah rozhodnutí Městského soudu v Praze žalovaný znal z médií. V knize neuvedl, že trestní řízení proti žalobci bylo ukončeno, v knize popisoval pouze svoje vzpomínky. Ve věci prověřování trestného činu sabotáže nedošlo k žádnému obvinění žádné konkrétní osoby.

20. Z výslechu svědkyně **doc. MUDr. Laury Janáčkové** bylo zjištěno, že je ošetřující lékařkou žalobce od roku 2019, je docentkou klinické psychologie a pracuje ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze. Žalobce k ní dochází od června 2019 s psychosomatickými problémy vyvolanými stresovou poruchou. Chodí na psychoterapii a souběžně k psychiatrovi, bere léky. Zpočátku se jednalo o krizovou intervenci, posléze o kognitivně behaviorální a relaxační terapii, probíhá pravidelně, podle potřeby, zpravidla jedenkrát měsíčně nebo častěji. Žalobce opakovaně zmiňoval napadenou publikaci i autora, tj. žalovaného. Kvůli uveřejnění knihy zmiňoval žalobce omezení sociálních kontaktů, v okruhu svých přátel, pocíval odliv přátel, změnu v komunikaci. V přímé návaznosti na uveřejnění publikace pacient zmiňoval vzrůstající vztek, pocity bezvýchodnosti, cítil nespravedlnost, která měla za následek pesimistické nálady, vracení vzpomínek, které potom rezonovalo v děsivé sny, pocity úzkosti, a i psychosomatický nálezy, kdy se žalobce domníval, že má infarkt. Žalobce si stěžoval dále na problémy v partnerských vztazích, ale i na další fyzické obtíže, proto vyhledal specialistu-internistu. Stav žalobce vedly k nutnosti zintenzivnění léčby, byla nutná i krizová intervence, i po telefonu. Tyto stavy se žalobci v případě opakování nebo opětovného mediálního zájmu nadále vracejí, je nutná další léčba. V roce 2019, kdy došlo k ukončení trestního řízení, došlo k přechodnému zlepšení, žalobce pocíval určité zadostiučinění. Nová medializace vedla k opětovnému zhoršení jeho zdravotního stavu, stěžoval si na opakované poškození svého společenského statusu, na návrat děsivých snů, které se v mezidobí podařilo terapií odbourat. Tato situace trvala asi od dubna 2020 do počátku roku 2021, opětovně došlo k prohloubení úzkostných stavů, neschopnost soustředění, bolesti na hrudníku, napětí. Je to důsledek dlouhodobého stresu a opětovného vystavení mediálnímu stresu u žalobce. Žalobce má konkrétní následky v souvislosti s uveřejněním publikace žalovaného, žalobce to zmiňoval opakovaně při terapiích, svědkyně zaznamenala, že každý další nástup medializace je pro něho zatěžující. Žalobce řešil, zda má smysl vést proti žalovanému soudní řízení, zda to nebude pro něho příliš zatěžující, se svědkyní to řešil i v rámci terapií, podle jejích poznámek se definitivně rozhodl vést toto řízení proti žalovanému v listopadu 2020. Podle svědkyně žalobce žalovaného nemá rád, dává mu za vinu, že došlo k poškození jeho jména a narušení jeho vztahu v rodině, k narušení profesních vztahů apod. To je dáno tím, že žalovaný se v médiích vyjadřoval o žalobci negativně a zejména nepravdivě, tím došlo k poškození jeho práv a k újmě v jeho sociálních vztazích i v rodině. To dává žalovanému za vinu. V rámci terapií zmiňoval žalovaného až někdy na počátku roku 2020, až v souvislosti s uveřejněním publikace. Obecně lze konstatovat, že medializace fragmentů z trestního řízení přispívá ke zhoršení zdravotního stavu žalobce, ale současně lze jednoznačně konstatovat, že publikace žalovaného měla na žalobce negativní vliv. Svědkyně nezaznamenala, že by žalobce žalovaného označoval jako původce svého trestního stíhání, to nikdy neuvedl, ale žalovaného z důvodu trestního řízení v lásce nemá. Žalobce absolvoval intenzivní terapii od dubna 2020 do listopadu 2020, krizovou intervenci ještě v červenci 2021 a kromě toho běžnou terapii. Po zproštění obvinění u žalobce převládalo zadostiučinění, ale přetrvávaly problémy vyvolané dlouhodobým stresem. To se projevovalo kožními problémy, jedná se o dlouhodobé problémy, které vyžadují delší terapii. Byla určena diagnóza porucha přizpůsobení stresu, v roce 2019, následně došlo k jejímu zhoršení, posléze došlo k určení diagnózy posttraumatické stresové poruchy. V době trvání trestního řízení 2013-2019 nemá informace o terapii žalobce, neví, jestli probíhala. Na počátku terapie žalobce plánoval návrat

do kariérního procesu, to bylo po ukončení trestního stíhání, popisoval svoje obavy v pracovních vztazích a v sociální sféře, to zmiňoval prakticky na každém sezení, došlo ke zhoršení nebo narušení vztahu v rodině, to je rovněž běžné u pacienta pod dlouhodobým tlakem, reagují podrážděně, nebo případně sebelitostivě. Následky pociťoval žalobce ve všech těchto popisovaných oblastech, negativně reagoval žalobce i na jednotlivá soudní jednání v této věci, sama na něm pozorovala negativní reakci.

21. Z výslechu svědka **Mgr. Davida Grygárka** bylo zjištěno, že je synem žalobce. Knihu, která je předmětem řízení, sám nečetl, ale část, která se týkala otce, zná z médií, bylo to mediálně propíráno, sám s tím byl také konfrontován v rodině a i ze strany přátel a známých. Situace byla nepříjemná, hlavně proto, že v té době už bylo ukončeno dlouhé trestní řízení a vypadalo to, že se situace uklidní, ale nastala nová medializace, které čelil i sám. O tom, co se týkalo otcova zaměstnání, tedy jeho působení na Vrchním státním zastupitelství, k tomu nemá žádné informace, s otcem práci příliš neřešil, ale medializaci ohledně jejich bytu, to se ho týkalo osobně, musel to vysvětlovat opakovaně, jak svým známým a dalším osobám, i v profesní sféře, musel to vysvětlovat i policii. Čelil nářázkám na svoji osobu, na svoje jméno, působí jako advokát, i v oblasti trestního práva. Situaci považuje za absurdní, zná okolnosti nabytí bytu v Galerii Myšák. Otec byt kupovat nechtěl, zdál se mu drahý, byl to záměr matky a babičky, která měla finance na jeho nákup z restituce. V bytě sám nějakou dobu bydlel, bylo to nepříjemné. Byt se využíval k pronájmům, vnímá ho jako rodinný majetek. Situaci vnímali v rodině o to úkorněji, že když došlo konečně k ukončení trestního řízení, přičemž ve věci rozhodovaly všechny soudní instance, a když to bylo definitivně ukončeno, věc se znovu medializovala takovou formou, že se tvrdilo, že sice nebylo otcí nic prokázáno, ale že to přece jen provedl. Otec je ten typ, co svoje problémy příliš nesděljuje, nechává si je pro sebe, ale nešlo přehlédnout, že čelil následkům, měl úzkosti, deprese, návaly vzteku, což mělo vliv na vztahy v rodině, k matce i ke svědkovi a jeho současné manželce. Otec docházel na terapii, věděla o tom matka. Žalobce se domníval, že po ukončení trestního řízení se bude situace uklidňovat, ale nová medializace na něho měla vliv, sám souhlasí s tím, že se otec brání. Zejména mu vadí nepravdy o nabytí bytu v Galerii Myšák, o kterých ví, to je jejich rodinná záležitost. Jednání žalovaného je podle něho nehorázné a nemravné, žalovaný si chce podle něho získávat politické body nepravdami o jeho otcí. Otec je nevinný člověk, byl zproštěný všech obvinění, žalovaný není žádným jeho soupeřem. Neví o tom, že by otec se žalovaným měl nějaké osobní konflikty. Když bylo ukončeno trestní řízení, které trvalo dlouhou dobu a rodinu poškozovalo, všichni doufali, že se věci uklidní, ale kvůli knize žalovaného nastala nová medializace a znovu se to opakovalo. Sám svědek situaci vnímá negativně, jsou mu známy negativní reakce veřejnosti na příspěvky žalovaného. Podle svědka si žalovaný publikací zajišťuje politické body, a nevnímá, že osoby, které ve své publikaci zmiňuje, jsou reální lidé, které to zasahuje. Žalobce žalovaného vnímá negativně, nemá ho rád proto, že o něm napsal nepravdivou knihu, kterou publikoval, negativní vztah měl k němu i v době trestního stíhání. Svědek zná důvody, proč byl otec zproštěn. Žalobce trval vždy na tom, že nic nespáchal a o tom také syna ujišťoval. Žalobci vadilo, že řízení dlouho trvalo, hlavně policejním orgánům, pak ale soudy relativně rychle rozhodly. Otec byl s výsledkem spokojen. Po ukončení trestního stíhání žalovaný publikoval svoji knihu, kde uvádí, že je otec vinný, že byt v Galerii Myšák byl úplatek, je označován za pachatele. Po uveřejnění knihy zaznamenal svědek změnu chování otce, návaly vzteku, nějaké lehké deprese, situace ho zatěžovala, a stále ho zatěžuje.. Situace nezasahuje pouze otce, zasahuje ale i svědka samotného, i rodinu. Sám se může vyjádřit pouze k okolnostem nabytí bytu, informace považuje za lživé. Okolí pozitivně hodnotilo, že bylo ukončeno trestní řízení.

22. Z výslechu svědkyně **JUDr. Pavlína Foglar Marušincové** bylo zjištěno, že jako zaměstnanec Policie ÚOOZ působila od roku 2001 do roku 2013. V trestních kauzách Rats

a Bobo byla koordinátor pro trestní řízení, účastnila se většiny realizací. Žalovaný byl její nadřízený od roku 2008, ve zmíněných trestních kauzách aktivně nepůsobil, ale koordinoval a založil tým, hlavně v kauze Bobo, kde bylo celkem asi 20 osob. Hlavními vedoucími v kauze Bobo byl Marek Foglar. Informace sdílely i jednotlivé týmy mezi sebou. Vedoucí každého týmu informace shromažďoval, a také rozhodoval o tom, zda jsou tyto informace využitelné pro další členy týmu. Úkolem prověřování týmu byla především majetková trestná činnost v oblasti veřejných zakázek, hlavním úkolem týmu bylo shromáždit důkazy proti organizované skupině, konkrétních zájmových osob, jako byl například Roman Janoušek, s cílem prověřování možné korupce, a to i v rámci státních orgánů. Tým neměl žádný konkrétní úkol, na základě zjišťování se objevovaly další okruhy prověřování, dalších osob. Žalovaný byl o výsledcích prošetřování týmu informován, docházel na pravidelné porady, případně jej informovali vedoucí jednotlivých týmů nebo pracovních skupin. Žalovaný byl vždy informován, i předem, pokud se připravovala nějaká větší realizace. Prohlídky na Vrchním státním zastupitelství v Praze byly dva samostatné úkony, prohlídky byly v kancelářích žalobce a JUDr. Rampuly. Svědkyně se účastnila prohlídky v kancelářích užívaných JUDr. Rampulou, nebyla přítomna při prohledávání kanceláře žalobce. Z prohlídky se prováděl písemný protokol a fotodokumentace. Výsledky prohlídek se probíraly na poradě, kde byl žalovaný, byl informován o výsledcích obou prohlídek. Domovní prohlídka v místě bydliště žalobce se rovněž prováděla, svědkyně při ní přítomna nebyla. Žalovaný se svědkyní neřešil svoji knihu, nechtěl po ní žádné informace, o záměru napsat knihu věděla. Svědkyně má informaci o tom, že se při prohlídce kanceláří na Vrchním státním zastupitelství našly složky se jmény „Šlachta a Bradáčová“, ale nebyly nalezeny v kanceláři žalobce, ale JUDr. Rampuly. Složky nebyly zajištěny. Svědkyně měla možnost do těchto složek nahlédnout, a zjistila, že jsou v nich pouze novinové články s těmito jmény, nic dalšího. Jednalo se o běžnou složku, nikoliv o šanon, článků bylo více než pět, ale větší množství jich nebylo. Nebylo vyhodnoceno, že se jedná o materiály, které lze použít jako důkazy. Je pravděpodobné, že tato informace zazněla na poradách, ale svědkyně to nemůže potvrdit. Prohlídky v kancelářích žalobce a JUDr. Rampuly probíhaly současně. V rámci kauzy Bobo byl předmětem prověřování i trestný čin sabotáže, podezření bylo popsáno spíše obecně, nemůže potvrdit, že by se mělo jednat konkrétně o prověřování žádosti s odvoláním ministra spravedlnosti Jiřího Pospíšila. Předmětem prověřování bylo jednání skupiny lidí, členů státních orgánů, mezi jinými i žalobce, kteří se pokoušeli vyvolat rozhodnutí, které jim nepříslušelo. Neví, jestli byl žalobce kvůli tomuto prověřování vyslýchán, předpokládá, že prověřování bylo odloženo. Nejprve byl sestaven tým Bobo, potom tým Rats. V obou případech se jednalo o prověřování organizovaných skupin, o korupční trestné činy, veřejné zakázky, majetkovou trestnou činnost. Vedoucím týmu Bobo byl pan Foglar, bývalý manžel svědkyně, vedoucím týmu Rats byl pan Navrátil. Knihu sama nečetla. Na poradách žalovaný neuváděl, že jeho záměrem je odvolání žalobce z funkce. Prohlídka kanceláří na Vrchním státním zastupitelství i další úkony byly vždy odsouhlaseny státním zástupcem.

23. **Z výsledku svědka Mgr. Davida Plecitého** bylo zjištěno, že byl zaměstnancem Policie ČR ÚOOZ na pozici policejní rada, odbor padělání. Byl členem týmu Bobo, vedoucím tohoto týmu byl kolega Foglar. Nebyl při prohlídkách na Vrchním státním zastupitelství ani žádné jiné realizaci, která se týkala žalobce. Neúčastnil se prověřování žalobce, ani prověřování jeho majetkové situace. Ohledně žalobce se podílel pouze na vyhodnocení záznamu z prostorového sledování a zvukového záznamu z hotelu Ventana, kde byl žalobce zmíněn. Záznamy z hotelu Ventana byly použity při prověřování celé řady větví týmu Bobo, včetně utajované informace BIS. V týmu Bobo byl primárně kvůli prověřování padělání lístků MHD ve vazbě na tehdy podezřelého Ivo Rittiga. V rámci tohoto prověřování nedošlo k žádným zjištěním ohledně žalobce. Svědek nepůsobil v týmu Rats, nepůsobil při prověřování žalobce ohledně vyžádání trestních spisů pana Janouška. V týmu Bobo byly rozšířeny úkony ohledně

trestného činu sabotáže ve vztahu k tehdejšímu ministru spravedlnosti Pospíšilovi. Hlavní náplní práce svědka bylo prověřování vazeb Ivo Rittiga s Janou Nagyovou. Žalovaný byl pravidelně informován o výsledcích prověřování vedoucím týmu a na pravidelných poradách. Knihu žalovaného četl. Žalovaný na poradách, jichž se svědek účastnil, nehovořil o záměru „sundat Grygárka“, který prezentuje v knize. Podle svědka byla kniha psána s určitou literární licencí, nebyl osloven žalovaným ani dalším autorem o informace.

24. **Z výsledku svědka Mgr. Václava Navrátila** bylo zjištěno, že byl zaměstnancem Policie ČR ÚOOZ na pozici vedoucí oddělení českých zločineckých struktur, byl jsem členem týmů Rats i Bobo. Po ukončení činnosti týmu Rats pokračoval svědek v týmu Bobo. Upřesňuje, že vyšetřovací tým byl pouze tým Bobo, Rats byl pouze vyšetřovací spis. Vedoucím týmu byl pan Foglar. Vyšetřovací tým Bobo byl ustaven pro prověřování osoby Roman Janoušek a jeho činnosti v rámci Prahy a jeho činnosti v rámci některých úřadů, např. Magistrátu hl.m.Prahy. Prověřovala se konkrétně informace, zda nedošlo ke zmaření úkonů, které měly ohledně Janouška probíhat ve Švýcarsku. Bylo prověřováno, zda nemohl tento úkon zmařit konkrétně žalobce, ve spolupráci s dalšími konkrétními policisty. Prověřovalo se, zda žalobce nemohl zmařit úkony ve Švýcarsku proti osobě Roman Janoušek. Svědek sám prováděl šetření, neví, jaký byl výsledek tohoto prověřování, neví, jaké konkrétní informace ve vztahu k žalobci byly zjištěny. Byly pravidelné porady, kde se konkrétní zjištění sdílela mezi jednotlivými členy týmu, výsledky prošetřování byly vedoucím týmu sdělovány řediteli odboru, tedy žalovanému. V rámci prošetřování byly prověřovány i okolnosti nabytí bytu žalobcem, popřípadě jeho synem, v Galerii Myšák. Svědek nemá informaci o tom, jaký byl výsledek tohoto prošetřování. Svědek nemůže potvrdit, že bylo v rámci prověřování zjištěno, že je konkrétní souvislost mezi žalobcem a osobou pana Romana Janouška, předpokládá, že to bylo projednáváno na poradách, ale s odstupem času už to nemůže potvrdit. Svědek uvádí, že prověřování trvalo delší dobu, byla řada okruhů, které byly prověřovány, s různým výsledkem. Výsledkem toho bylo, že došlo k obvinění konkrétních osob, pokud je mu známo, ve vztahu k žalobci bylo žalobci sděleno obvinění, následně byl obvinění zproštěn. Z jeho pohledu tedy nebylo prokázáno, co bylo prověřováno. Svědek se neúčastnil domovních prohlídek ani prohlídek jiných prostor, které se týkaly žalobce. Součástí prověřování bylo také spojení žalobce s osobou paní Jany Nagyové, nyní Nečasové. Bylo zjištěno, že se tyto osoby několikrát sešly, ale nebylo prokázáno, že by žalobce této osobě poskytl nějaké informace. Součástí prověřování žalobce bylo prověřování, zda měl kontakty s Romanem Janouškem, bylo zjištěno, že se měli potkat na filmovém festivalu. To mělo být někdy v roce 2011 nebo 2012, ne v roce 2008. Nebylo prokázáno, jaké informace mezi nimi měly proběhnout. Podle svědka žalobce v rámci trestného činu sabotáže prověřován nebyl. Svědek sám se na prověřování sabotáže nepodílel. Svědek sám žalovaného neinformoval o konkrétních výsledcích šetření. Žalovaný neměl sám žádné konkrétní podněty v kauzách Bobo a Rats, nezadával sám osobně žádné úkoly. Při šetření vztahů mezi žalobcem a paní Janou Nagyovou, nyní Nečasovou, bylo zjištěno, že se setkali, nebylo prokázáno, jaké informace mezi nimi proběhly. Bylo rovněž zjišťováno, zda byt žalobce v Galerii Myšák není protislužbou, ale prokázat se to nepodařilo. Jednou z prověřovaných verzí bylo, zda žalobce neposkytl právě paní Janě Nagyové informace z kauzy Pandur, bylo prověřováno více osob, více okruhů, na Vrchním státním zastupitelství to byly asi tři nebo čtyři osoby, státní zástupci i zaměstnanci - administrativní pracovníci, dále byli prověřováni někteří policisté a také zástupci médií. Celkem se prověřovalo asi 8-10 osob. Prověřování bylo odloženo, nebylo nic prokázáno. S paní Janou Nagyovou se žalobce setkal ve dvou nebo ve třech případech, neví přesně, je možné, že to byl telefonát ve věci JUDr. Rampuly. Svědek neměl informaci o tom, na základě jakých informací došlo k povolení prohlídek na Vrchním státním zastupitelství, najednou se dělaly prohlídky na více místech, na Vrchním i Nejvyšším státním zastupitelství i na policii.

25. Z výsledku svědka **Mgr. Radka Těšínského** bylo zjištěno, že pracoval na Policii ČR ÚOOZ jako řadový operativce od roku 2006 do roku 2012. Byl od počátku členem vyšetřovacích týmů Rats i Bobo. Vedoucím vyšetřovacího týmu Bobo byl pan Foglar. V rámci týmu Rats se prověřovaly informace poskytnuté Vrchním státním zastupitelstvím v Olomouci - informace z trestního spisu kauzy Pandur. Výsledkem prověřování týmu Rats nebyly žádné konkrétní poznatky, nedošlo k obvinění žádné konkrétní osoby. Při prověřování v týmu Bobo byly využity některé informace týmu Rats, činnost týmu Bobo pokračovala i v roce 2013, ale u těch už svědek nebyl, odešel v roce 2012. Žalobce byl prověřován ohledně jeho činnosti na Vrchním státním zastupitelství, zda z jeho strany nemohlo dojít k nějakému ovlivňování nějaké kauzy a případně jeho propojení a vynášení informací. Do doby, než svědek opustil vyšetřovací tým, nebyla žádná konkrétní zjištění, která by propojení žalobce s konkrétními osobami, jako byl Ivo Rittig nebo Roman Janoušek prokázala. Byla prověřována i majetková situace žalobce, nebylo prokázáno, že by nabyl byt nelegálně, byt byl psán na nějakého člena rodiny. Na základě prověřování nebylo zjištěno konkrétně ve vztahu k žalobci žádné jednání, které by bylo možno hodnotit jako nelegální, případně protizákonné. Bylo také prověřováno, zda žalobce nebyl původcem úniku informací v kauze Pandur a ani toto se nepodařilo prokázat. Za dobu působení svědka ve vyšetřovacích týmech se ve vztahu k žalobci nepodařilo prokázat nic, co by vedlo k zahájení trestního stíhání. Svědek byl v rámci týmu pověřen prověřováním přímo osoby žalobce. Součástí prověřování bylo také to, zda žalobce nějakým aktivním jednáním nemohl zmařit řízení, které probíhalo ve Švýcarsku ve vztahu k osobě Roman Janoušek. Nebylo prokázáno, že by žalobce měl svým jednáním toto řízení zmařit. O výsledcích prošetřování konkrétních osob, které byly na základě pověření svěřeny jednotlivým členům týmu, informovali tito členové týmu ostatní na pravidelných poradách. Pravidelných porad se z titulu nadřízeného účastnil také žalovaný. Byl přítomen na většině porad. Pokud jde o prověřování úniku informací, prověřováno bylo více osob, nic prokázáno nebylo. Pokud by se podařilo něco prokázat, výsledek trestního řízení by byl jiný. Nebylo prokázáno, že žalobce obdržel byt v Galerii Myšák za svoji činnost. Bylo prověřováno, zda žalobce měl kontakty s paní Janou Nečasovou, dříve Nagyovou, svědek nevěděl, jaký byl výsledek tohoto šetření. Bylo prověřováno, kdo je původcem úniku informací v kauze Pandur, ale nebylo zjištěno, od koho úniky informací pocházely. Nebylo ani prověřováno, a ani zjištěno, že tyto informace byly následně použity proti tehdejšímu předsedovi vlády. Mohl to prověřovat člen týmu, který měl na starosti paní Nagyovou, případně přímo svědek, ten si tuto okolnost vůbec nevybavuje. Neví, zda to bylo prověřováno. Nebyl přítomen osobně při prohlídce kanceláří na Vrchním státním zastupitelství. Svědek nebyl požádán autory publikace o informace, na knize se nijak nepodílel. Neměl žádné úkoly v souvislosti s prověřováním trestného činu sabotáže.
26. Z ostatních provedených důkazů soud nezjistil žádné relevantní informace pro toto řízení.
27. Po zhodnocení všech provedených důkazů podle § 132 o.s.ř., kdy soud hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy potom v jejich vzájemné souvislosti, dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná.
28. Při posuzování merita věci soud postupoval podle ust. § 81 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a podle ust. § 2951 a násl. občanského zákoníku a čl. 40 Listiny základních práv a svobod.
29. Podle čl. 40 odst. 1,2 Listiny základních práv a svobod jen soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy a každý, proti komu je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena.

30. Podle ust. § 81 odst. 1 občanského zákoníku chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen cítit svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.
31. Podle ust. § 81 odst. 2 občanského zákoníku ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
32. Podle ust. § 82 odst. 1 občanského zákoníku člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.
33. Podle ust. § 2894 odst. 2 občanského zákoníku nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvláště zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.
34. Podle ust. § 2951 odst. 2 občanského zákoníku nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečně a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.
35. Podle ust. § 2956 občanského zákoníku vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.
36. Podle § 2957 věty první a druhé občanského zákoníku způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohružky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody.
37. Podle ust. § 2971 občanského zákoníku odůvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvláště zavrženíhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pocítuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit.
38. Z relevantní judikatury soud uvádí následující:
39. Předpokladem úspěšného uplatnění práva na ochranu osobnosti ve smyslu ust. § 81 a násl. občanského zákoníku je jednak to, že došlo k neoprávněnému zásahu, a jednak to, že tento zásah byl objektivně způsobilý přivodit újmu na právech chráněných zmíněnými zákonnými ustanoveními. Oba předpoklady musí být splněny zároveň, aby vznikl právní vztah, jehož obsahem je právo domáhat se ochrany podle ust. § 81 občanského zákoníku a povinnost soudem uložené sankce snášet. Přitom nikoliv každý zásah (zejména do práva na ochranu občanské či profesní cti) je objektivně způsobilý újmu vyvolat. Záleží mimo jiné na prostředí, v němž k zásahu došlo, na subjektu a objektu zásahu, na jeho obsahu, pokud spočíval ve skutkových tvrzeních, na intenzitě a na ostatních okolnostech, za nichž byl proveden.
40. U újmy, která nemá majetkový charakter, je z povahy věci vyloučena náhrada, která by znamenala uvedení do předešlého stavu. Nastupuje proto princip kompenzační (satisfakční), kdy poskytnuté plnění má přinést odčinění nemajetkové újmy v podobě zadostiučinění, které má alespoň zmírnit (odčinit) nepříznivé stavy vzniklé škodlivým zásahem do osobnostní sféry poškozeného, případně poskytnout poškozenému možnost, aby si těžko měřitelné a na peníze ne zcela spolehlivě a exaktně převoditelné potíže nemajetkového charakteru vykompenzoval tím, že si pomocí prostředků či předmětů, pořízených za poskytnutou

náhradu, zpříjemní či usnadní život. Peněžitá náhrada je uváděna jako subsidiární způsob, který nastupuje teprve v případě, že jiná forma není dostačující. Při určení přiměřenosti satisfakce je třeba vycházet z celkové povahy i z jednotlivých okolností případu (k intenzitě, povaze a způsobu neoprávněného zásahu, k charakteru a rozsahu zasažené hodnoty osobnosti, k trvání i šíři vzniklé nemajetkové újmy apod.). Je nezbytné zkoumat míru tvrzeného porušení základního práva na ochranu osobnosti (osobní cti a dobré pověsti), a to v kontextu se svobodou projevu a s právem na informace a se zřetelem na požadavek proporcionality uplatňování těchto práv a jejich ochrany (srov. NS 30 Cdo 332/2007).

41. Obecně platí, že soud musí při úvaze o přiměřenosti navrhované satisfakce za nemajetkovou újmu vzniklou na osobnosti fyzické osoby především vyjít jak z celkové povahy, tak i z jednotlivých okolností konkrétního případu, musí přihlídnout např. k intenzitě, povaze a způsobu neoprávněného zásahu, k charakteru a rozsahu zasažené hodnoty osobnosti, k trvání i vlivu vzniklé nemajetkové újmy pro postavení a uplatnění postižené fyzické osoby ve společnosti apod. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 30 Cdo 2206/2006). V případě nároku na náhradu při újmě na přirozených právech člověka ve smyslu § 2956 o. z. navazuje občanský zákoník č. 89/2012 Sb. na úpravu obsaženou v zákoně č. 40/1964 Sb. vycházející z obdobných kritérií (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4312/2011, ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 83/2011, ze dne 18. 6. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2535/2013, ze dne 25. 8. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1694/2021) Při určení výše náhrady je tedy třeba dále zohlednit okolnosti jak na straně poškozeného, tak i na straně škůdce, např. na straně poškozeného jinou satisfakci – omluvu, správním postih škůdce či jeho trestní odsouzení nebo na straně škůdce jeho postoj ke škodní události, lítost, omluvu, formu a míru zavinění a v omezeném rozsahu i jeho majetkové poměry. (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 1260/2023)
42. Zásada pro posuzování rovnováhy mezi poměrem práva na ochranu osobnosti k právu na šíření informace je princip presumpce nevinny vyplývající z čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a též z čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle níž musí být na osobu pohlíženo jako na nevinnou, dokud není soudcem vyslovena její vina. Pokud odsuzující rozhodnutí nenabýlo právní moci, nelze o zadrženém, o tom na koho bylo podáno trestní oznámení, o tom, na koho byla uvalena vazba, u koho bylo zahájeno trestní řízení, o obžalovaném či o nepravomocně odsouzeném referovat jako o pachateli trestného činu. Proto je také do této doby nepřipustné ho označovat jako kriminálního, zločince, podvodníka, násilníka atp. V tomto stádiu je třeba zdržet se jakékoliv zpravodajské úvahy, která by se dotýkala viny této osoby, neboť vina je věc hodnocení, které náleží výlučně soudu.“ či „o určité fyzické osobě jako o pachateli určitého trestného činu je pak přípustné informovat veřejnost až po pravomocném odsuzujícím rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 11. 2012, sp. zn.: 30 Cdo 1413/2012).
43. Zásada presumpce nevinny se v horizontálních vztazích, tedy ve vztazích mezi subjekty rovného postavení, uplatní jako jeden z ústavně aprobovaných důvodů pro omezení ústavně zaručené svobody projevu podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jejím účelem je jednak zamezení tomu, aby bylo v důsledku uplatňování svobody projevu zasahováno do příslušného trestního řízení způsobem vyvolávajícím pochybnosti o nestrannosti orgánů činných v trestním řízení, zejména soudů, a nedošlo tak k ohrožení důvěry v rozhodování soudní moci. V tomto širším smyslu působí presumpce nevinny jako jedna ze záruk spravedlivého procesu. Její význam je však třeba spatřovat rovněž v ochraně osobnostních práv osoby, proti níž je vedeno trestní řízení. Obecně platí, že média samozřejmě mohou a mají informovat o probíhajících trestních řízeních a páchané trestné činnosti, vždy však musí být zřejmé, že prezentovaný názor ještě s jistotou neznamená, že se stíhaná osoba činu dopustila (srov. nález Ústavního soudu ze dne 23. června 2015, sp. zn. II. ÚS 577/13). Presumpce

- nevinu je důležitou zásadou, kterou musí respektovat i zpravodajské subjekty (srov. např. rozsudky *ESLP News Verlags GmbH & Co. KG proti Rakousku*, ze dne 11. ledna 2000, č. 31457/96, či *A. proti Norsku* ze dne 9. dubna 2009, č. 28070/06).
44. Náhrada nemajetkové újmy neplní pouze funkci satisfakční, ale rovněž i funkci preventivně-sankční, přiměřené zadostiučinění má tedy rušitele a jeho možné následovníky odrazovat od protiprávního jednání a být tak nástrojem speciální i generální prevence, přičemž sankce musí být patřičně důrazná (srov. I. ÚS 1586/09 ze dne 6.3.2012). Tuto funkci nelze mechanicky uplatňovat bez rozdílu u všech typů zásahů do osobnostních práv; významnou roli však hraje právě tam, kde hrozí opakování podobných zásahů, a je proto třeba žalovaného od dalších zásahů účinně odradit (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. prosince 2012, sp. zn. 30 Cdo 1231/2011). Je však třeba zdůraznit, že v soukromoprávních vztazích je primární funkcí náhrady újmy funkce kompenzační, popřípadě satisfakční, zatímco funkce preventivně-sankční je pouze odvozená a zprostředkovaná. Nelze ji tedy chápat v tom smyslu, že by účelem uložení peněžité náhrady bylo exemplární potrestání původce zásahu, a tedy požadavek, aby náhrada byla natolik vysoká, aby se porušování právní normy původci zásahu „nevyplácelo“. Sankční postih je vyhrazen výlučně státní moci a veřejnému právu (zde srov. NS ČR sp.zn. 30 Cdo 3157/2013) Na místě je spíše vyvážený přístup soudu, pečlivě hodnotící okolnosti každého případu, v němž dochází ke střetu práva na ochranu soukromí se svobodou projevu a právem na informace (zde srov. ÚS sp. zn. I. ÚS 4022/17, příp. NS ČR sp.zn. 30 Cdo 2887/2010).
45. Články 10 i 17 Listiny vyjadřují základní ústavní hodnoty právního řádu České republiky, jako demokratického právního státu. Ústavně zaručené právo vyjadřovat své názory je obsahově omezeno právy jiných, zejména právy uvedenými v čl. 10 Listiny. Kolize obou práv se realizuje v rovině podústavní, např. při aplikaci občanského zákoníku. Při aplikaci těchto zákonných ustanovení musí mít soudce vždy na paměti ústavní dimenzi aplikace zákona, která se projevuje poměřováním obou ústavních práv (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 367/03, usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 255/07, usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1158/07).
46. Právo podle čl. 17 Listiny je zásadně rovno základnímu právu podle čl. 10 Listiny (*nález Ústavního soudu ze dne 10. 12. 1997 sp. zn. II. ÚS 357/96*), přičemž je třeba dbát na to, aby s přihlédnutím k okolnostem každého případu jednomu z těchto práv nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým (obdobně srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 6. 1996 sp. zn. IV. ÚS 154/96, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2007 sp. zn. 30 Cdo 2711/2006).
47. Svoboda projevu představuje jeden z konstitutivních znaků demokratické pluralitní společnosti, v níž je každému dovoleno vyjadřovat se k věcem veřejným a vynášet o nich hodnotící soudy (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03). Při střetu svobody projevu s právem na ochranu osobnosti, tedy základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy v první řadě věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla nedůvodně dána přednost před právem druhým (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 154/97).
48. Z relevantní judikatury Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva lze – jak uvádí nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 577/13 – abstrahovat jistá východiska (typové problémy), na jejichž posouzení musí obecné soudy v těchto případech založit své rozhodnutí (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1511/13). Zejména musí být brána v potaz 1) povaha výroku (tj. zda jde o skutkové tvrzení či hodnotový/hodnotící soud), 2) obsah výroku (např. zda jde o projev „politický“ či „komerční“), 3) forma výroku (zejména nakolik je předmětný výrok expresivní či dokonce

- vulgární), 4) postavení kritizované osoby (např. zda jde o osobu veřejně činnou či dokonce o osobu aktivní v politickém životě, případně o osobu veřejně známou), 5) zda se výrok (kritika) dotýká soukromé či veřejné sféry této kritizované osoby, 6) chování kritizované osoby (např. zda kritiku sama „vyprovokovala“ či jak se posléze ke kritice postavila), 7) kdo výrok pronáší (např. zda se jedná o novináře, běžného občana, politika apod.), a konečně 8) kdy tak učiní (tzn. např. jaké měl či mohl mít jeho autor v daný okamžik k dispozici konkrétní údaje, z nichž vycházel, a v jaké situaci tak učinil). Každý z těchto faktorů hraje jistou roli při hledání spravedlivé rovnováhy mezi základními právy stojícími v kolizi, ovšem jejich relevantní váha závisí vždy na jedinečných okolnostech každého případu. Zároveň je třeba zdůraznit, že tento výčet relevantních faktorů není taxativní; z hlediska celkového kontextu věci mohou být ve specifických případech významné i okolnosti, jež nelze do žádné z právě zmíněných kategorií zařadit (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 2051/14, body 25 až 31; nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2015 sp. zn. II. ÚS 2296/14, bod 20).
49. Žalobce se v projednávané věci domáhal ochrany osobnosti v souvislosti s konkrétními výroky uveřejněnými žalovaným v jeho knize s názvem „Robert Šlachta - Třicet let pod přísahou“, kterou vydalo v roce 2020 vydavatelství Euromedia Group, a.s. v edici Universum. Žalovaný je spoluautorem knihy, druhým autorem je novinář Josef Klíma, kniha je psána formou rozhovoru, kdy žalovaný odpovídá na otázky novináře.
50. Soud v první řadě konstatuje, že vycházel z toho, že jak žalobce, tak i žalovaný jsou bývalými vysokými státními úředníky, u obou se tedy jedná o tzv. osoby veřejného zájmu, které jsou povinny strpět vyšší míru zájmu o jejich osobu danou jejich veřejnou funkcí. Žalobce zastával významnou pozici v oblasti justice, kde bez pochyb zvýšený zájem na naprostou bezúhonnost a dodržování profesních i morálních hodnot, a zcela jistě bylo tedy odůvodněno poskytování informací veřejnosti, zejména však v době probíhajícího trestního řízení, a to včetně poskytnutí informací o jeho výsledku. Rovněž tak žalovaný byl významným státním úředníkem v oblasti moci výkonné, nyní je aktivní v oblasti politiky, má přístup do médií. Je třeba vycházet z toho, že informacím poskytovaným takovými osobami veřejnost přikládá samozřejmou důležitost a přirozenou důvěryhodnost, a to i za situace, kdy se v projednávané věci nejedná o zpravodajství a tedy plnění veřejné služby. Za významnou okolnost při posouzení žaloby soud považuje zejména dobu publikace knihy žalovaného, kdy veškerá prověřování žalobce a šetření policejních orgánů byla již ukončena, což bylo žalovanému prokazatelně známo, aniž by se tato skutečnost jakkoli objevila v jeho publikaci. Soud při svém posouzení vycházel z toho, že žalobce je a byl i v době uveřejnění publikace osobou bezúhonnou, nebylo proti němu vedeno žádné trestní soudní řízení, nebyl ani v minulosti nikdy shledán vinným z žádného trestného činu, nebyl kárně potrestán a nebyl nikdy odsouzen.
51. Soud dále vycházel z nesporného, že žalovaný je spoluautorem knihy a původcem všech napadených výroků, přičemž nebylo tvrzeno a ani prokazováno, že by informace poskytnuté žalovaným doznaly při formulaci jednotlivých výroků nějakého významového posunu zásahem spoluautora či vydavatele. Soud nemá pochybnost ani o tom, co žalovaný uvedl v rámci svojí výpovědi ohledně motivace pro sepsání knihy, že se jednalo o zachycení jeho vzpomínek na to, jak probíhaly významné trestní kauzy, na jejichž prošetřování se podílel, a že se nejednalo o detailní informace z vyšetřovacích spisů, ale v knize uvedl pouze to, jak si sám na konkrétní kauzy vzpomínal a jak sám tyto věci hodnotil. Přesto jsou tyto okolnosti předkládány veřejnosti jako konkrétní fakta a závěry vycházející z prověřování, nikoli jako vyšetřovací verze nebo vzpomínky a domněnky autora a je tedy nutné jednotlivé napadené výroky, které nelze označit za hodnotící soudy, jak tvrdí žalovaný, ale jako skutková tvrzení,

posuzovat z hlediska jejich pravdivosti, a rovněž z hlediska jejich způsobilosti zasáhnout práva dotčených osob. Bez významu není v této souvislosti ani informace poskytnutá v úvodu knihy druhým spoluautorem knihy, který uvedl, že informace poskytnuté žalovaným detailně upravovali a doplňovali o podrobnosti od kolegů žalovaného tam, kde si žalovaný s odstupem času podle svých slov nebyl jistý jejich přesností. Veřejnosti jsou tedy předkládána tato tvrzení navíc jako fakta ověřená dalšími osobami z řad policie. Toto tvrzení má však soud za vyvrácené výsledky v řízení slyšených svědků, které v řízení navrhl sám žalovaný, a kteří ve všech případech potvrdili, že se na ně žalobce neobrátil s žádostí o poskytnutí konkrétních informací nebo detailů z trestních kauz popisovaných v knize.

52. Soud se tedy v další fázi řízení zabýval pravdivostí jednotlivých napadených výroků a jejich případným následkem. Vycházel přitom jak z provedených listinných důkazů, tak z výslechů svědků, policistů, kteří se jako členové týmu Rats a Bobo přímo prověřování účastnili, zejména pak výsledku svědka Mgr. Těšínského, který byl pověřen přímo prověřováním osoby žalobce. V případě výroku č.1 se veřejnosti předkládá informace o tom, že si žalobce vyžádal konkrétní trestní spisy, které analyzoval a podal zprávu osobám, kterých se to týkalo, navíc za odměnu. Tvrzení má souviset s prověřováním úniku informací v kauze Pandur, která se prověřovala od roku 2010. V řízení bylo prokázáno, že předkládání trestních spisů náleželo do běžné pracovní náplně žalobce jako náměstka pro trestní řízení Vrchního státního zastupitelství, naproti tomu skutečnost, že by žalobce měl takto zjištěné informace předat konkrétní osobě, které se spis týkal, nebyla žalovaným nijak konkretizována a ani prokázána. Nebylo tedy ani tvrzeno a ani prokázáno, komu konkrétně měl žalobce detaily z trestních spisů předat. Souvislosti ohledně získání bytu v Galerii Myšák byly rovněž předmětem prošetřování, výsledkem tohoto prošetřování nebyl žádný závěr o tom, že mají souviset se shora popsáním jednáním. Zde soud vycházel jak z listinných důkazů, tak zejména z výpovědi svědka Mgr. Těšínského. Kromě toho bylo listinnými důkazy v tomto řízení prokázáno, že záměr získat byt členem rodiny žalobce se datuje k roku 2007 a k nabytí bytu došlo pak v roce 2008, nemohlo mít tedy žádnou návaznost na úniky informací v roce 2010. To, že nabytí bytu byla protislužba, což se opětovně uvádí ve výroku č. 8, se opakovaně prověřovalo, a tato okolnost nebyla nikdy prokázána. Výroky č. 1 a 8 tedy soud hodnotí jako nepravdivé, jejich pravdivost nebyla v řízení prokázána, a současně způsobilé zasáhnout do práv žalobce, a to práva na čest, neboť pokud by takové jednání žalobce prokázáno bylo, představovalo by to závažné překročení a zneužití jeho pravomocí a trestné jednání. Pokud jde o výrok č. 2, v řízení bylo žalovaným učiněno nesporným, že text e-mailu, který v knize zmiňuje, byl z jeho strany obsahově a významově posunut, jedná se tedy o skutkové tvrzení pravdu zkreslující, které je způsobilé zasáhnout do práv žalobce tím, že navozuje dojem, že žalobce ovládal jiné státní zástupce a ovlivňoval jejich práci, a to ze zjištěných pohybů. Ohledně výroků č. 3 a 4 soud konstatuje, že se týkají prověřování úniků informací z trestní kauzy Pandur, přičemž v knize se přímo konstatuje, že „bylo jasné, že úniky informací jdou od žalobce“. Tato skutečnost se předkládá veřejnosti jako daný fakt, přestože bylo listinnými důkazy v řízení prokázáno, že osobu, která měla médiím poskytnout utajované informace ze spisu Pandur, se policií ani po několikaměsíčním prošetřování cca 20 osob nalézt nepodařilo, a věc byla následně Usnesením ze dne 16.2.2012 odložena. Tento závěr potvrdili rovněž v řízení slyšení svědci, kteří se účastnili vyšetřování. Jedná se tedy o skutkové tvrzení nepravdivé a bez dalšího způsobilé zasáhnout do práv žalobce, neboť jej viní ze zločinu zneužití pravomoci úřední osoby. Pokud jde o výrok č. 5, jedná se informaci z provedené prohlídky kanceláří na Vrchním státním zastupitelství. Žalovaný sám se realizace neúčastnil, ale uvedl, že informaci obsaženou v knize mu sdělila JUDr. Pavlína Marušincová. Ta však tuto informaci v rámci své svědecké výpovědi nepotvrdila, naopak uvedla, že složky se jmény Bradáčová a Šlachta nebyly nalezeny u žalobce, ale u JUDr. Rampuly, a navíc neobsahovaly „přešlapy“ žalovaného, ale novinové články týkající se těchto

osob. Jedná se tak o informaci nepravdivou, která je rovněž způsobilá zasáhnout do práv žalobce, o němž se tvrdí, že měl o žalovaném shánět nebo shromažďovat negativní informace. Výrok č. 6 se týká informací, které měl žalobce poskytovat na vyžádání švýcarským orgánům v souvislosti s prověřováním Romana Janouška. V řízení však bylo usneseními soudů v trestním řízení žalobce prokázáno, že informaci na vyžádání švýcarských úřadů poskytoval Nejvyšší státní zástupce, nebylo prokázáno, že by žalobce v té souvislosti porušil svoje povinnosti a nebylo ani prokázáno, že by si žalobce tento spis schoval v trezoru, tedy aktivně bránil jeho vyřízení. Uvedeného jednání se týkalo trestní stíhání žalobce, které bylo usnesením Městského soudu v Praze zastaveno. I toto bylo v řízení potvrzeno výsledkem svědků. Jedná se tak o skutkové tvrzení nepravdivé a rovněž způsobilé zasáhnout do práv žalobce, kterého viní ze zločinu zneužití pravomoci úřední osoby. Pokud jde o výrok č. 7, který se týká rozšíření trestního řízení pro trestný čin sabotáže, z provedeného dokazování vyplynulo, že k rozšíření ohledně trestného činu sabotáže došlo záznamem ze dne 7.3.2012 a věc byla bez dalšího odložena. Žádná účast žalobce na prověřovaném jednání tak nebyla prokázána, což rovněž potvrdili v řízení slyšení svědci.

53. Z výše uvedeného lze učinit závěr, že výroky 1-8, které byly žalobcem učiněny předmětem řízení, jsou výroky nepravdivými, popř. v jednom případě pravdu zkreslujícími a představují zásah do osobnostních práv žalobce, zejména pak do práva na profesní čest, umocněný jednak osobou žalovaného, a dále formou, jakou jsou veřejnosti předkládány. Lze bez dalšího uvést, že uveřejnění výroků, které o žalobci tvrdí, že měl být napojen na organizovanou skupinu, brát úplatky a záměrně se snažit mařit trestní řízení v době, kdy byl státním zástupcem na vysokém postu, aniž by mu takové jednání bylo prokázáno, je excesivní jednání, které je způsobilé přivodit újmu jakékoli osobě ve stejném postavení jako žalobce. Žalobci tak za takové jednání náleží náhrada nemajetkové újmy formou zaslání písemné omluvy v navrhovaném znění, a to formou doporučeného dopisu podepsaného žalovaným. Z uvedeného důvodu soud žalobě ohledně požadavku žalobce na morální satisfakci formou omluvy vyhověl. (výrok I.)
54. Ohledně uplatněného nároku žalobce na uveřejnění veřejné omluvy žalovaného formou zprávy ČTK soud vycházel jednak z výsledku ošetřující lékařky žalobce i samotného žalobce, a uzavřel, že veřejná omluva by představovala opětovnou medializaci celé kauzy a mohla by na žalobce znovu negativně působit a kromě toho soud konstatuje, že tato forma veřejné omluvy neodpovídá formě zásahu napadenou publikací. Z uvedených důvodů soud návrhu žalobce na uložení povinnosti veřejné omluvy žalovanému nevyhověl. (výrok II.)
55. Soud se dále zabýval tím, zda zaslání písemné omluvy v navrhovaném znění žalovaným je dostatečnou kompenzací újmy vzniklé na straně žalobce a dospěl k závěru, že nikoliv. Ve věci posouzení újmy žalobce soud odlišoval následky samotného trestního řízení vedeného proti žalobci, kterými se zabýval soud v rámci řízení o odškodnění v režimu zák. č. dle zák. č. 82/1998 Sb., a následky uveřejnění publikace žalovaného, a dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že v přímé návaznosti na uveřejnění publikace žalovaného došlo k opětovnému zhoršení zdravotního stavu žalobce, včetně psychického, další medializace pak vedla k ohrožení dalšího profesního a v důsledku toho i ke zhoršení soukromého a rodinného života žalobce. S přihlédnutím k uvedeným důvodům tak soud uzavřel, že žalobce má kromě písemné omluvy nárok i na zaplacení přiměřeného zadostiučinění v penězích, s tím, že za odpovídající povaze a intenzitě zásahu považuje soud částku ve výši 200 000 Kč (výrok III.). Ve zbývajících částí nárokované částky 300 000 Kč soud pak žalobu zamítl. (výrok IV.)
56. Při úvaze o přiměřenosti výše přiznané kompenzace soud zohlednil kromě shora uvedených i judikaturou dovozené kritérium postoje žalovaného (k tomu srov. Nález ÚS ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2844/14).

57. O lhůtě k plnění soud rozhodl podle ust. § 160 odst. 1 věta první před středníkem o.s.ř., když neshledal důvod k jejímu prodloužení.
58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. Žalobce byl v řízení převážně úspěšný, bylo mu vyhověno jak ohledně nároku na morální satisfakci formou omluvy, tak ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích, které se domáhal; neúspěšný byl pouze co do výše požadované výše náhrady nemajetkové újmy, která závisela na úvaze soudu a části požadované morální satisfakce spočívající ve veřejné omluvě. Žalobci tedy náleží plná náhrada nákladů řízení sestávající z části zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč (žalobce byl úspěšný do částky 200 000 Kč) a dále z nákladů spojených se zastoupením advokátem, které jsou tvořeny celkem 18 úkony právní pomoci po 3 100 Kč (ust. § 11 odst. 1 písm. a) - převzetí a příprava zastoupení, d) - písemné podání žaloby, písemné vyjádření ze dne 2.8.2023, písemný závěrečný návrh, g) 9 x účast na jednání soudu, ve dnech 13.12.2021, 9.1.2023, 21.3.2023, 20.6.2023, 26.9.2023, 27.11.2023, 12.2.2024, 20.5.2024, 12.6.2024, přičemž 6x přesáhla doba jednání 2 hod., jejichž výše je dána ust. § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s ust. § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., jejíž aplikace vyplývá z ust. § 151 odst. 2 věta první o.s.ř.) a 18 náhradami hotových výdajů po 300,- Kč (ust. § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky) a dále DPH ve výši 21% z odměny advokáta a náhrady jeho hotových výdajů.
59. Celková výše nákladů řízení tedy činí 76 052 Kč a byla přisouzena v obecné pariční lhůtě (ust. § 160 odst. 1 věta první před středníkem o.s.ř.) a na zákonné platební místo (ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.). (výrok V.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou mu vykonatelným rozhodnutím, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí.

Praha 12. června 2024

Mgr. Šárka Malíková Petříčková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Bartáková.